

lettelse af adgangen til at aflægge prøve for højesteret. Man ønsker derhos at påpege, at man ikke finder fuldt tilstrækkelig grund til at opretholde noget — selv dispensabelt — krav om 1. karakter til embedseksamen som betingelse for at indstille sig til prøve. Hvorvidt procedureberettigelse ved landsret og højesteret bør markeres ved en særlig titel, finder fakultetet som sådant ikke anledning til at udtale sig om.

2. Med hensyn til spørgsmålet om voteringen i de kollegiale retter ønsker fakultetet at understrege, at gode domsbegrundelser er en forudsætning for gode domme og for skabelsen af respekt for domstolenes arbejde. Efter fakultetets opfattelse har den reform af voteringen i højesteret, hvorefter dissenser optoges i dommen, været en forbedring, der både rummer en tilfredsstillelse for parterne og en vejledning for retsanvendelsen. Ved de danske domstole anvendes dog stadig en udtryksmåde, der ofte er vag og i enkelte tilfælde kan minde om orakelsvar, og der kan næppe være tvivl om, at kun en individuel votering vil sætte domstolene i stand til at overvinde de ikke ubetydelige vanskeligheder, der er forbundet med affattelsen af domme, der giver udtryk for flere personers fælles opfattelse. Fakultetet kan heller ikke bortse fra, at det på en heldig

måde vil kunne forbedre domsbegrundelserne, når den enkelte dommer med sit navn borger for sin personlige domsbegrundelse, så ansvaret ikke deles med andre eller flygtiges derved. Fakultetet kan endvidere anføre, at det forhold, at de retssøgende herved får kendskab til de synspunkter, der ligger til grund for afgørelsen, må formenes at ville medføre en formindskelse af processernes antal. Fakultetet mener derimod ikke, at man kan vente sig resultater af det forslag, der går ud på med bibeholdelse af de gældende voteringsregler at meddele oplysninger om navnene på de dommere, der har været for domsresultatet og for dissenserne.

Fakultetet kan derfor anbefale lovforslaget, for så vidt som det både ved landsret og højesteret indfører særskilt votering af de enkelte dommere. Når votum imidlertid ikke — som i England — afgives i umiddelbar tilknytning til proceduren, men først efter en rådslagning, og da man næppe tilsigter og næppe heller bør tilsigte at fravige den nøje overvejelse af de i dom og votum indeholdte formuleringer, der nødvendiggør, at både sagsfremstilling og vota er formuleret skriftligt, inden parterne gøres bekendt dermed, finder fakultetet ikke, at der er særlig værdi forbundet med, at voteringen sker i et offentligt retsmøde.

P. f. v.

Alvar Nelson,
prodekan.